

Ohře 2. - 9. července 2011

Účast: Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem, Pavla s Ondrou, Míša K., Zbyněk a Barča, Prcek, Daniela, Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Míla, Calamity Jane, Lenka Z., Katka Š. a Martin T., Pína, Žán Maré a Marta, Honza A., Alena M., Lída L., David a Lucka

Sobota 2. července 2011 (příjezd do Tršnice): Odjezd na letošní Velkou vodu byl spojen s předpovědí přívalových dešťů a nízkých teplot, takže jsme neopouštěli Prahu zcela optimističtí. Oč nepříznivější však byly vyhlídky, o to lépe celá tato akce dopadla. Ale zpět k začátku...

Už před rokem jsme se domluvili, že letos se vydáme na západočeskou Ohří a po dlouhých letech tentokrát budeme začínat již za Chebem, konkrétně v Tršnici.

Jako první z naší početné sestavy do malého tábořiště v Tršnici, již někdy před polednem, dorazili Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Pavla s Ondrou a Míša. V tu chvíli zde bylo prázdné, tak si postavili stany a pak se vydali na výlet (vlakem) do Chebu.

Dalšími dorazivšími se poté postupně stali: Zbyněk a Barča, Prcek a Daniela, Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Lenka, Martin a Katka a jako poslední (večer) Pína.

Postavili jsme stany a pak se postupně přesunuli do místního bufýtku, přesněji do sezení zastřešeného jakýmsi kulatým hangárem, či co to původně bylo.

Ještě předtím ale sjeli Míla a Pavel auty do nedalekého Chebu pro výletníky, kterým ujel zpáteční vlak.

Konečně jsme byli všichni a mohli tedy začít s večerním „laděním formy“. Zbyněk nenechal nikoho na pochybách, že by letos nedošlo k seznamování - respektive spíše k obnovení známosti. Zahájil tedy rundou rumíků, čímž započal panákovou smršť, která provázela takřka celý večer. Pivo teklo z pípy pomalu, navíc bylo docela chladno, takže bylo třeba trochu zatopit.

K jídlu zde byly ke koupi akorát čínské nudle a pak jen oříšky, brambůrky apod. Protože ale venku začalo lehce pršet, dali jsme zavděk i jimi (druhý den pak byly k vidění v různých stádiích strávení kolem záchodků).

U vedlejšího stolu hrál jeden chlapík na kytaru a docela dobře, tak jsme měli příjemnou kulisu a trochu jsme si i „zahulákali“.

Postupem času se množství vypitých destilátů začalo více či méně projevat na našem stavu. Někteří odcházeli do tepla spacáků, jiní bavili osazenstvo stolů. Zbyněk a Pavel chodili čurat na molo u blízké řeky, přičemž (naštěstí jen) přemítali nad tím, jaké by to asi bylo přepadnout hubou do vody.

V netradičně bujaré náladě byla i Katka, které se nakonec nejvíc zalíbil poněkud nestabilní postoj na stole, odkud ostatní zkrápěla rumem. Role převozníka přes řeku Styx se tentokrát ujal Kája, který ji odvedl do stanu, přičemž jí při jejím pokusu o vyčistění zubů místo pasty dal indulonu.

Ve finále ještě Zbyněk přinesl kytaru a zahrál - z té doby však již existují jen značně nejisté a neověřitelné (i neuvěřitelné) informace a vzpomínky.

V nechtěné roli bezmotorového rogalu se ocitl Pavel. Poté co se mu podařilo doplachtit do předsínky stanu, nezvládl termické proudy a zřítíl se nejprve na jednu a poté na druhou ložnici. Úchyty, které vydržely noční let, pak sejmul ráno, kdy se pokusil o vzlet, ale opět zakončený pádem.

Neděle 3. července 2011 (Tršnice a Kynšperk): V noci přšlo a ráno nebyla situace o nic lepší. Navíc se ještě více ochladilo, a jelikož hřejivý rumík mezitím naše těla spálila, na řeku se nám moc nechtělo.

Při snídani v bufetu a pod tropikem nataženým včera Vildou u našich stanů (u Helčina rozpadajícího se skládacího stolku - někdo si na děj v noci asi sedl), jsme přemítali, co s tím naděláme. Ze všech návrhů nakonec zvítězil ten, že dnes na řeku nevyjedeme, necháme zde lodě a přejedeme auty do Kynšperka, kde si vybudujeme táboření. Zítra se sem vrátíme vlakem a splavíme se do Kynšperka, kde budeme pak spát ještě další noc.

Dopoledne nám také přivezli z půjčovny Leština čtyři kánoe. Zajímavé bylo, že na rozdíl od ostatních půjčoven zde měli každou jinak barevnou, některé dokonce dvoubarevné. Spolu s našimi loďmi jsme je zde zamkli řetězy a po sbalení bagáže přešli do tábořiště Kateřinka v Kynšperku. Kemp nepatřil zrovna k nejlevnějším, nejbrutálnější byl poplatek 120 Kč za auto u stanů. Sociálky zde měli jen v buňce, na druhou stranu se tábořilo na pěkném travnatém placi u řeky.

Po postavení stanů jsme odpoledne vyrazili na jídlo do města. Do centra to byla docela dálka, navíc najít v pětitisícovém městě otevřenou hospodu se ukázalo nesnadným úkolem. V opět se probudivším dešti se naším útočištěm stala restaurace Skleník. Kuřáci si zde nepochybně libovali, že ani nemusí kouřit - stačilo se zhluboka nedechnout. Jídla naštěstí měli dobrá, tak jsme snědli nějaké ty minutky (hotovky už nebyly) a chvílku zde pobyli.

Po návratu jsme se přivítali s autobusy dorazivšími Žánem Maré a Martou, které trochu zdrželo to, že jim v Karlových Varech ujel přípoj. Později přijel ještě Honza A.

Lenka, Míša, Kája a pak i Honza A. se vydali do hospody U Splavu, ostatní dali přednost posezení pod tropiky, které jsme napnuli mezi auta.

Při tomto stavitelském počínu se udála příhoda hodná zaznamenání - nejlépe ve formě grotesky. Helča couvající autem do té správné pozice totiž najela Mílovi, vybízejícímu jí k popojetí, na nohu. Když jí decentně naznačoval, že „zbořila Pražákovi sloupek“ (stojí kolem na jeho noze), nevěřila mu a myslela si, že si z ní dělá legraci.

A protože počasí se zjevně nehodlalo moc zlepšit a průběžně poprchávalo, zůstali jsme v tomto sezení, kde nám bylo dobře. Zejména pak, když Pavla navařila guláš, a začali jsme dávat do placu strategické zásoby: rum, rum, rum ... rum, ale taky slivku či krvesaj. V noci byla ale taková zima, že to byla skoro nutnost.

Pavel, Honza a Žán Maré hráli na kytary z Honzova nového zpěvníku, zpívalo se, Míla s Prckem grilovali masa a pak i zeleninu od Helči, povídalo se a popíjelo ... A postupem času jsme artikulovali se stále většími obtížemi, zejména Mílovu huhlání (s novými zuby) porozuměli jen nejzkušenější lingvisté. Třeba dodat, že ostatní na tom nebyli o moc lépe.

Postupně jsme pak odpadávali spát - jen největší kaliči Zbyněk a Pavla vydrželi až do rána. Věra pak měla trochu neklidný spánek, asi si zbytečně zatěžovala hlavu tím, že mají otevřené auto s doklady a klíčky na sedačce. Vždyť bylo hlídáno až do rána!

Pondělí 4. července 2011 (Tršnice – Kynšperk; 16,7 km): Pondělní ráno přineslo mírné oteplení, pořád ale bylo chladno. Po snídani a přípravě na plavbu jsme se vydali na nádraží, abychom se přesunuli do Tršnice. Jen Pavla byla natolik indisponovaná, že se nedokázala ze stanu vyhrabat a drobátko si ještě chrupla. Ještě předtím v půl dvanácté odjel napřed Pavel spolu s chlapíkem z půjčovny, který nám do Kynšperka přivezl dle předchozí domluvy zbylé dvě kánoe (na první červencový týden byl o lodě takový zájem, že v neděli měli volné jen čtyři) a nyní nám je vcelku ochotně dovezl až do Tršnice.

Cesta vlakem byla krátká, zbývalo jen dojít asi půl kilometru do tábořiště k lodím. Kolem jedné hodiny jsme se konečně všichni sešli u řeky, a začali se chystat na plavbu.

Našich dvanáct kánoí s posádkami: Vilda – Štěpán, Věra – Natálka, Zbyněk – Barča, Martin – Katka, Žán Maré – Marta, Honza – Lenka, Míla – Calamity Jane, Prcek – Daniela, Pavel – Pavlínka, Kája – Míša, Helča – Ondra a singlující Pína, vyplulo a brzy jsme začali být nadšeni, že jsme se letos rozhodli pro splutí Ohře z jejího horního toku. Trasa byla opravdu moc hezká. Ohře zde měla pěkný přírodní charakter se spoustou meandrů, břehy porostlémi pestrá květenou, v níž byly nepřehlédnutelné četné kolonie netýkavek a bolševníků. V zátočinách pokrývaly hladinu žlutokvěté stulíky či rákosí, kolem nás panovalo ticho rušené jen zpěvem ptactva a záběry našich pádel. Za celý den jsme se potkali jen s několika málo jinými vodáky.

Řeka zde tekla jen zvolna, vody byl dostatek, takže jsme jen občas zadrželi o písčité dno. Často jsme proplouvali mezi keři či podplouvali pod korunami stromů klenoucími se nad řekou.

Nebylo třeba se nějak zvlášť honit, takže jsme se často spojili do soulodí a osvěžili se degustací Hu-Hu či bavoráka.

Netrvalo to dlouho a na jednom místě došlo na první cvaknutí, jehož aktéry se stali Kája s Míšou. Holt tak dlouho blbli, až skončili ve vodě. Již předtím teplotu vody otestoval i Vilda, na rozdíl od nich však zcela dobrovolně.

Po devíti kilometrech se na louce u řeky objevili pasoucí se koně, což bylo znamením, že jsme se přiblížili k Nebanicím. V žaludcích nám již nějakou dobu kručelo, takže bylo jednohlasně rozhodnuto o tom, že se zde naobědváme. Ještě předtím jsme si zpestřili plavbu splutím malého stupínku.

Kánoe jsme zaparkovali pod silničním mostem a popoháněni hladem se vydali na cestu do nedaleké vesnice. Po obhlídce zdejších restauračních zařízení jsme se nakonec rozdělili do dvou skupin. První větší poobědvala v místní hospodě, kde se ale na jídlo docela načekala.

Menší skupina složená z Pavla a Helči s Kájou, Pájou a Ondrou, Žán Marého s Martou a Míši obsadila restauraci U Tomašků, kde se jich ochotně ujal zdejší majitel. Záhy si již pochutnávali na mimořádně výtečných kachních stehýnkách s knedlíky a zelím či pečeném kolínku. Pro zahřátí dali čaje s rumem a pak ještě ochutnali slivovici z velké skleněné dózy plné švestek a zmíněného nektaru.

Majitel, který už také ledacos pamatoval, nám pak ještě udělal exkursi v pěkně zrekonstruovaném sále se sezením pro 150 lidí, barem a pódiem pro kapelu. No tady by se dobře pařilo!

Po obědě jsme se vydali na další plavbu. Charakter řeky byl podobný jako v první části, jen v závěru nás již v Kynšperku čekal jediný jez. Bohužel nesjízdný, takže jsme lodě museli krátce přenést podél pravého břehu. Jen Vilda se Štěpánem a Honza s Lenkou to vzali levým náhonem.

Do kempu jsme připluli asi v půl osmé, a protože jsme již opět začínali pociťovat hlad, tak hned po převlečení jsme se vrhli do přípravy večeře. Také proto, že Martin s Katkou nám se svým grilem pěkně voněli pod nos.

Večer jsme se sesedli na židličkách (jimiž byli vybaveni téměř všichni) u stolků na place mezi našimi stany. To již jsme byli posíleni Alenou, Lídou, Luckou a Davidem, kteří dorazili až dnes.

Pavla i dnes navařila guláš a navíc přichystala i dva tácy s jednohubkami - mňam. Honza a Zbyněk zahráli na kytaru, povídalo se, popíjelo ...

Úterý 5. července 2011 (Kynšperk – Šabina; 7,3 km): Ráno nezačalo úplně nejlépe. Ono když člověk leží ve spacáku a slyší, jak za stanem někdo někomu oznamuje, že jim v noci ukradli batoh a barely, tak ho nutně napadne, že by se měl podívat, zda mu také něco nezmezelo.

No, naštěstí naše parta byla ušetřena, jenže další komplikací byl déšť. Při snídani pod tropiky proto zazněly i různé poráženecké řeči, že bychom dnes neměli vyrazit na řeku.

Martin nejprve absolvoval sprchu bez žetonu (vylila se mu vodní boule z tropika rovnou za krk), ale pak převážil misky vah ve prospěch těch, kteří chtěli plout za každou cenu, když našel v mobilním internetu radarovou předpověď, že odpoledne bude již hezky. Rozumným kompromisem bylo zkrácení trasy. Původně jsme měli naplánovanou 19 km dlouhou štreku až do Královského Poříčí, již jsme zkrátili na 7 km s cílem na Šabině.

Míla s Pínou ještě mezitím stihli bleskový motorizovaný průzkum tábořiště u Černého mlýna (o 2 km dále za Šabinou), ale moc je neuspokojilo, tak jsme vsadili na jistotu a přešli s našimi deseti auty na Šabinu.

Vůdce kolony Vilda chtěl přitom pravděpodobně trochu potrénovat na Dakarskou rallye, a tak to vzal bahenní „zkratku“ plnou nesčetných výmolů zalitých loužemi, která v řidičích zanechala neopakovatelné zážitky a pevné odhodlání zakoupit si na příští vodu Hummery nebo alespoň Jeepy.

Náladu nám spravilo tábořiště na Šabině. Pěkná rovná a travnatá louka s blízkostí bufýtku a bezva koupáním pod provaleným stupínkem slibovala, že nám zde bude dobře.

Po postavení stanů nás hnedka zkasíroval výběrčí poplatků (výrazně nižších než v Kynšperku), což jsme žertem okomentovali: „Tak nám se tady nevěří!“ Zároveň nám ale poradil, že se sem dá přijet mnohem lepší cestou.

Odvoz zpět do Kynšperka nám zajistili Míla a David, kteří spolu s Luckou (nebylo jí dobře) a Calamity Jane pro dnešek přijali roli suchozemců.

Pak již jsme jen zamávali a vypluli vstříc dnešní maximálně pohodové plavbě. Jelikož jsme měli před sebou jen něco málo přes sedm kilometrů, vůbec jsme se nemuseli honit. To znamenalo, že o to více jsme se mohli věnovat soulodění spojenému s degustací Hu-Hu, bavoráka, pívka a jiných blahodárných nápojů.

I dnes trasa vedla čarokrásným úsekem plným meandrů, bujné květeny, stromů a krátkých úseků, kde řeka nabírala v zúženém toku rychlost. Pod jedním z takových míst jsme zastavili na kamenité plázičce. Vilda z ní ještě navigoval připlouvající pětילוď do vracáku, jenže ta byla obtížně ovladatelná, takže ji proud nahnal do větví vrby sklánějící se nad řeku. Kája s Míšou se ještě stačili včas odpojit, ale Martin s Katkou, Prcek s Danielou, Zbyněk s Bárou a Honza s Lenkou zacouvali přímo na větve. Prcek s Martinem dostali vyšleháno kládou po zádech, přičemž Prckovi uplavalo pádlo, které se zachytilo o kus dál někde pod větvemi dalšího stromu ležícího těsně nad hladinou. Prcek si pak pro něj musel v silném proudu „dojít“, tak se alespoň trochu osvěžil, byť mu Pína starostlivě radil: „Prcku, vyser se na to, nebo dostaneš zánět horních cest dýchacích, což jak známo je horší než zánět dolních cest pýchacích“.

Již předtím, když se mu chtělo čůrat, nás pobavil další hláškou: „Než skočit do tý ledovky, tak si radši udělám na tom svým zabijákovi uzel.“

Prcek měl dneska vůbec „štěstí“. Při jednom z dalších hromadných soulodění jsme najeli na kámen, který mu doslova vyoral brázdu ve dnu. S mírnou nadsázkou se tím vyřešil jeho problém s uskladněním lodi (kdo by se s tím lepil), rozhodně to ale přispělo k tomu, že s Danielou dnes ukončili plavbu a ještě odpoledne odjeli do Prahy.

Těsně před doplutím na Šabinu jsme si na klidném úseku před jezem stříhli Císařovnu Kateřinu a také hvězdu, při níž lehčí háčci obíhali dokola po špicích kánoí spojených do hvězdice. To již svítilo sluníčko a bylo opravdu pěkné počasí.

Tábořiště na Šabině je situováno u přírodního jezu, jehož hráz je z větší části tvořena úzkým ostrůvkem. Plavbu jsme zakončili splutím tohoto jezu, načež jsme se zátočinou dostali zpět k tábořišti zespodu. Po vytažení lodí si několik otužilých (či alkoholem zahřátých) jedinců dalo ještě koupačku, byť voda zde měla tak odhadem kolem patnácti stupňů.

Povečeřeli jsme, grilovalo se a pak se většina vydala přes houpací můstek do hospůdky ve vesnici, kde probíhal i nějaký „festák“ - zrovna koncertovalo Šlapeto, které naštěstí v tábořišti nebylo slyšet. Uf! Jednou z výjimek byl Pavel, který „chcípí“ na matraci před stanem zmožený Hu-Hu, jímž si při plavbě předeřívá krev, aby byl náležitě připraven na koupel v řece (sprchy v Kynšperku ho prý nějak moc nelákaly).

Večer jsme se rozhodli, že si uděláme ohýnek. Čtveřice statečných (Honza, Kája, Žán Maré a Lenka) zašla do lesa a přitáhla dostatek dříví. Oheň vzplál, Pavel s Honzou se chopili kytar, zpívalo se, povídalo a byla pohoda. Jen Pína měl asi nějakou moc vydatnou večeři, protože se pod ním propadla židlička...

Středa 6. července 2011 (Šabina – Loket / za mostem; 20,5 km): Od rána panovalo krásné slunné počasí. Protože nás dnes čekala dvacetikilometrová trasa, vstávali jsme trochu dříve, již mezi osmou a devátou hodinou, díky čemuž se nám podařilo se nasnídat a sbalit tak, že již ve čtvrt na jedenáct vyjžděli řidiči do Lokte, který se měl stát naším dalším tábořištěm. Cestou ještě Helča vyložila v Lokti Míšu na autobusovém nádraží, protože se vracela do Prahy již dnes.

V kempu v Lokti se vše zkomplikovalo. Nejen, že zde nebylo ani moc kde tábořit - smrdutý plácek u záchodků rozhodně nesliboval idylické kempování, ale nebylo ani kam zaparkovat auta. Mimo tábořiště to zde tvrdě pokutuje policie a oficiální parkoviště je zase vzdálené skoro dva kilometry. Nejlepším řešením se tak nakonec ukázalo přejet až do dalšího plánovaného tábořiště ve sportovním areálu Liapor v Doubí v Karlových Varech. Zde již vše proběhlo bez větších problémů. Řidiči postavili stany na plácku za fotbalovými brankami a zpět je dovezli David a Míla, kteří dnes spolu s Luckou, Calamity Jane, Alenou a Lídou plavbu vynechali a dali přednost návštěvě Lokte a Karlových Varů.

Zbytek posádek mezitím absolvoval dlouhé čekání, které nejlépe využily děti pod dohledem plavčíka Káji - ke koupání, sjíždění peřejky na vestách apod.

Před druhou hodinou konečně dorazili řidiči, a protože jsme byli v časovém skluzu, bez většího zdržování jsme vypluli, přičemž v posádkách našich deseti lodí došlo oproti předchozímu dni jen k drobným změnám: Kája – Ondra, Žán Maré – Marta, Pína – Pavla, Zbyněk – Barča, Martin – Katka, Věra – Natálka, Vilda – Štěpán, Honza – Lenka, Pavel – Pavlínka a singlující Helča.

Bylo docela pozdě, před námi trasa dlouhá 21 kilometrů a pak ještě přesun do Karlových Varů, což nás trochu znervózňovalo. Brzy nás ale uklidnila Ohře. Poté, co jsme přenesli [jez u Černého mlýna](#), kde zrovna nějakí Lojzové lovili kánoí meloucí se sem a tam ve vývaru, nabrala řeka v zúženém korytě svižné tempo. Díky tomu jsme rychle projeli nedaleko nevábného kolosu elektrárny Tisová, který byl neštěstí kryt bujnou vegetací v okolí řečiště.

Srážet se zde moc nedalo, což nám nebránilo v tom, abychom to nezkusili. Když ale Pína s Pavlou skončili ve větvích vrby, raději jsme se rozpojili a pokračovali dál samostatně.

V Sokolově nás sice lákalo několik cedulí k návštěvě některé ze zdejších hospod, chtěli jsme ale mít před jídlem najeto trochu víc a ke všemu toto město není zrovna spojeno s pověstí bezpečného místa, kde by zanechání lodí u řeky neznamenal škytání při jídle z obavy, co a zda vůbec něco nalezneme po návratu.

Lenka se zde vykoupala, a i když se místní chemička nachází až dál po proudu, přesto jsme to považovali za projev velké otrlosti. Pája, která předtím krmila zbytky chleba kachny, jí začala k pobavení všech také házet rovnou do pusy.

Za Sokolovem jsme stáhli kamenitý [jez v Královském Poříčí](#) a brzy dorazili do místního tábořiště U Barona. Zde jsme zastavili a v bufetu dali zavděk gastronomickým specialitám: klobásám, párkům v rohlíku či utopencům.

Pod Královským Poříčím řeka vstoupila do hlubokého lesnatého údolí a vrátil se jí krásný přírodní charakter. Bohužel už zde tolik netekla, takže jsme museli trochu zabrat, abychom se do Lokte dostali včas.

Voleje byly hlavně v závěru před třemi Loketskými jezy. První z nich byl jen takový malý stupínek, který nám nečinil sebemenší potíže. Zato **druhý** byl tvořen retardérkou s několika schody tvořícími rybí přechod. Vypadal nebezpečně, protože se dole stáčil doleva, ale bylo to jen zdání. Někteří ho sjeli, jiní přenesli. Ještě před tímto jezem, když jsme proplouvali zákrutou pod majestátným Loketským hradem, zde Vilda s Věrkou dali pivko ve vodním Drive-In.

Poslední **jez** jsme pak stáhli u pravého břehu a po několika stech metrech záhy dorazili do cíle naší dnešní plavby. Tím bylo sběrné místo vodácké půjčovny Putzer, kde jsme po předchozí domluvě vrátili tři kánoe půjčené od Leštiny. Požádali jsme také, abychom si zde za mírný poplatek mohli nechat naše, v čemž nám vyhověli. Než jsme stačili naše lodě i s barely zamknout řetězy, dorazili sem v roli autodopravců Míla, Alena a David a nabrali první várku. Alena cestou ještě hodila Honzu s Lenkou na autobusové nádraží v Karlových Varech, protože odjížděli domů. Nakonec měli štěstí a svezli se autem s dvěma kluky, co jim nabídli odvoz za příspěvek na benzín.

V Lokti zůstali Žán Maré s Martou, Pavel, Vilda, Zbyněk, Martin a Pína. Krátce se prošli po náměstí a pak v nenadálé ale intenzivní dešťové přeháňce dochvátali do příjemné hospůdky Formanka. Zrovna došel sud, tak museli chvíli čekat. A než jim natočili pivo, tak pro ně dorazili Míla a David. No ale když už bylo objednané ...

Po příjezdu do kempu jsme si ještě dali v místním bufetu večeři a nějaké to pivko. V 10 hodin zde ale zavírali, přesto jsme tu pod slunečníky (deštníky) zůstali, jen jsme si donesli své nápoje. Sezení u stanů totiž zrušil další deštík.

Již předtím málem dostala infarkt Lída, která marně hledala klíče od Alenina auta. Naštěstí je později našla ve stanu.

V bufýtku bylo dobře. Popíjeli jsme vodku, rum či jablíčko, povídali si a jen Barča sedící nejbliže musela vždy asi po deseti minutách zamávat na čidlo, aby nám rozsvítilo světlo.

Nejdéle vydrželi Vilda, Zbyněk, Barča a Pavel, kterým naštěstí ve dvě hodiny došlo „zapitka“, tak šli spát i oni.

Čtvrtek 7. července 2011 (Loket / za mostem – Karlovy Vary / Doubí; 9,5 km): Od samého rána svítilo sluníčko plnou silou, čímž nás postupně vyhnalo ze stanů již někdy před osmou hodinou. Nasnídali jsme se tedy a začali se chystat na přesun do Lokte.

Jako první vyrazili auty (s dvěma kánoemi na střeše) Alena s Lídou, David s Luckou a Pavla s Ondrou, kteří před příjezdem ostatních ještě v Lokti absolvovali prohlídku hradu.

Ostatní s výjimkou již tradičních suchozemců Míli s Calamity Jane a navíc i Káji, který měl teplotu, je následovali po jedenácté hodině poté, co se osvěžili pivkem či limonádou. K přesunu zvolili autobusovou dopravu. Nejprve dojeli pomocí MHD k Terminálu, kde se rozloučili s do Prahy odjíždějícími Žánem Maré a Martou, a poté linkovým busem do Lokte.

Na náměstí do Lokte jsme přišli přes vysoký most a po krátké obhlídce historického centra včetně Goethovy vyhlídky se usadili na zahrádce restaurace Atmosféra, kde jsme poobědvali nějaké ty hotovky (vepřová apod.). Děti si přitom polední pauzu zkrátily tím, že po sobě stříkaly vodou z kropítek v blízké kašně.

Po obědě, zchlazení zmrzlinou a vyzvednutí Aleny, Lídy, Davida a Lucky z restaurace U Řetězu, kde obědvali oni, jsme došli ke sběrnému místu půjčovny Putzer. Zde jsme poděkovali za pohlídnání lodí a bagáže a dobrovolně zaplatili symbolický poplatek (kilčo).

Konečně naše postupně se zmenšující flotila - 2 kánoe dnes sice přibyly ale naopak tři jsme včera vrátili - vplula na další naprosto pohodovou plavbu.

Dnešní trasa vedla čarokrásným úsekem s perlou v podobě Svatošských skal. Jen 9,5 kilometru dlouhá vodní cesta, nádherné letní počasí, řeka dokonce i docela tekla, byť kánoe občas zadrhly o dno. Co víc bychom si mohli přát? Snad jen nějakou tu peřejku.

A tak jsme se plavili často spojeni v soulodí, zastavovali na koupaní - no prostě si to užívali. Pauzu na občerstvení jsme udělali ve Svatošských skalách v hospodě Jan Svatoš. Dřív zde byla jen taková lepší restaurace, kde vodáci nebyli moc vítáni. Nyní k ní přibyla velká výletní restaurace zaměřená právě na vodáky, cyklisty a turisty. Měli to tu moc pěkně udělané včetně bazénu, kde se prohánělo četné hejno pstruhů a dokonce i dva velicí jeseteři. Děti nejvíce zaujala fontánka, ve které voda držela ve vzduchu nafukovací míč - vypadalo to velmi efektně.

Závěr plavby byl pak také zcela pohodový. Absolvovali jsme ho v soulodí, v němž jsme se opět bavili císařovnou Kateřinou a hvězdicí. Krom dětí se do ní tentokrát zapojil i David, ale hvězdice se s ním rozpojila a on se vyválel na špičce kánoe. Nějak už ty dva metry nedoskočil! Těsně před dojezdem jsme se pak ještě znovu pěkně vykoukali.

Lodě jsme zamkli řetězy u břehu, od nějž vedla mezi zahrádkami krátká úzká stezka k tábořišti v Doubí. Převlékli jsme se a pak se přesunuli do zahradního sezení u restaurace na druhém konci fotbalového hřiště. Zbyněk hned brzy přinesl tácek s panáky, takže Barča málem omdlela:

„Zbyňku, my máme málo chlastu!“

„Dyť se říkalo, že dochází,“ odpověděl nevinně Zbyněk. Pravda ovšem byla taková, že nedocházel. Chlastu jsme měli fůru.

O něco později se vrátili z Lokte, kam je Pavla zavezla pro auta, Alena a David. David měl spoustu důvodů být naštvaný, ale tvářil se, jako kdyby se nic nestalo. V Lokti do něj ale nacouval nějaký debil, který mu tím promáčkl dveře.

Pavla cestou nakoupila spoustu potravin, takže jsme si pak udělali sezení mezi stany. Míla se ujal role vrchního gril-mistra a záhy nám začal servírovat klobásky, špízy a masíčka.

Martin, Katka a Kája se večer vydali do centra - prý na pokec s nějakými těmi celebritami, když tam byl ten filmový festival, a také zakorzovat na kolonádě.

Seděli jsme v sedačkách, cpali se dobrotami, popíjeli panáčky ze zkumavek, které Zbyněk v pauzách mezi hraním na kytaru plnil rumem s griotkou.

Pak začalo pršet. Zprvu drobně, později se shůry valily nekonečné provazce vody. Někteří zalezli do stanů spát, zbytek se přesunul do provizorně vybudovaného přístřešku, jehož konstrukci tvořila fotbalová branka a stěny tropika. Kolem nás panovala úplná smršť. Smršť ale probíhala i v našem přístřešku - přeci jen těch panáčků bylo docela dost. Pavla s Vildou smetli stůl s jídlem, Pína zase usnul ve stoje držíc přitom pádlo podpírající tropiko. A do toho ke zpěvu (k tanci našťestí ne) hrál Zbyněk na kytaru svůj nekonečný remix písní prokládaný popěvkem „Pějme píseň dokola“.

Helča pak ještě asi v jednu hodinu s Pínou, Zbyňkem, Kájou a Pavlem naběhla k řece, kde jsme měli uložené kánoe a společně je raději dotáhli na hřiště. Vody se valilo docela hodně, ale déšť se našťestí později trochu zklidnil, a tak řeka nakonec stoupla jen asi o čtvrt metru.

Noční bouřky využil i nějaký zlodějíček, který se vloupal do restaurace a ukradl zde peníze a cigarety - to jsme se ale dozvěděli až ráno.

Nakonec všichni postupně odpadli spát až na tradiční „zvedače židlí“ Zbyňka a Pavlu, kteří vydrželi až do rána...

Pátek 8. července 2011 (Karlovy Vary / Doubí – Karlovy Vary / Dalovice; 7,9 km): Ranní probuzení nebylo příliš optimistické. Vytrvale totiž přselo a nepřízeň počasí vydržela asi až do deseti hodin. Pak našťestí přestalo, mračna se začala trhat a mezi nimi se, se stupňující intenzitou, začalo prosazovat sluníčko.

Uklidili jsme spoušť v brankovišti a dopoledne dogrilovali zbytek papání ze včerejška, čehož se opět ujal šéf Míla. Mezitím se udělalo krásně a slunce usušilo stany a vůbec vše, co v noci a ráno promoklo.

Naše početná výprava se pak zredukovala odjezdem Aleny s Lídou, Davida s Luckou, Míly s Calamity Jane a Zbyňka s Barčou. Takže když jsme se v půl druhé vydali na další plavbu, čítala naše flotila již jen sedm kánoí: Pína – Pavla, Kája – Štěpán, Martin – Katka, Věra – Natálka, Helča – Ondra, Pavel – Pavlínka a singlující Vilda.

Na dnešek jsme si naplánovali jen osm kilometrů krátkou trasu přes Karlovy Vary s tím, že i další noc budeme tábořit na hřišti v Doubí, doplujeme do Dalovic, kde lodě zamkneme u Hospody Pod mostem a vrátíme se zpět autobusy MHD.

Řeka po dešti stoupla a nabrala rychlost, takže nám to celou cestu krásně jelo. První rekonstruovaný jez v Tuhnicích jsme sklouzli širokou šlajsnou a pak pokračovali dál. Krmili jsme snad stovky kachen, jež se nebojácně shromažďovaly kolem našich lodí - asi byly zvyklé na to, že je zde vodáci živí. No, na pekáči by se vyjímal také krásně.

V soulodí jsme se přiblížili k druhému jezu U Solivárny. Prohlídka ze břehu ukázala, že zvýšený průtok umožňuje splutí prakticky po celé šíři spádové desky s výjimkou zavřené šlajсны. Uprostřed se ale voda trochu točila, takže jsme raději zvolili bezpečné sjetí těsně podél levého břehu... Minuli jsme pravostranný přítok Teplé, překonali dva malé stupínky a po dvou kilometrech zakončili plavbu u restaurace Pod mostem. Mimochodem, bylo to pod mostem.

Kánoe jsme nanosili na oplocený pozemek, kde bylo i mini-tábořiště, a zamkli je řetězy (za přijatelný poplatek 100 Kč nám je zde pohlídali). A když už jsme byli na takovém příjemném místě, a protože nám již trochu vyhládlo, tak jsme se zde rovnou najedli. Dali jsme tláču, salám s cibulí, řízky, smažáky apod. a hned jsme se cítili ještě lépe.

Autobusem MHD jsme se přesunuli na Terminál - do centra Karlových Varů. Martin, Katka a Kája, kteří absolvovali procházku centrem již včera, pokračovali do kempu, ostatní vyrazili kolem Termálu, podél Teplé, přes Kolonádu až k hotelu Pupp. Na Kolonádě jsme přitom ochutnali vzorky ze všech pramenů - jen ten třináctý nám chyběl.

Mezi lázeňskými hosty jsme se ve vodáckém oblečení vyjímal - zejména pak Pína se svým tričkem se skvrnami od pasty na zuby. Naštěstí zde bylo i dost návštěvníků filmového festivalu z řad baťůžkářů, tak jsme se snad alespoň trochu ztratili.

Do kempu jsme se vrátili v půl deváté. Akorát včas abychom započali večerní posezení u stanů, na jehož úvod jsme popřáli Katce k narozeninám a zahrnuli jsme ji hodnotnými dary (květinami, různými suvenýry jako např. kouzelným zvonečkem pro štěstí, ale i lahví šumavského bylinného, jež se za dvacet let dostalo řízením osudu nebo spíš obchodníků z kategorie houmlesáckého pití do „vyšší střední třídy“).

Popíjeli jsme pivka, grogy, povídali si a také raději sklidili tropiko z branky. Pína totiž z restaurace přišel s informací, že je zde zítra v půl desáté dopoledne výkop fotbalového zápasu nějakého okresního přeboru, či podobné kvalitní soutěže.

Pak již jsme se odebrali spát. Jen Pína musel se svým Darling kabaretem přeparkovat, protože vedle něj zaparkovali nějakí místní dementi, kteří si oduševněle udělali v autě diskotéku. Když tak přejížděl těch asi sto metrů se zhasnutými světly, nemohl si nevšimnout, jak ho přes pokročilou hodinu bedlivě skrze ploty a okna zahradních domků pozorují chataři. Asi vypadal podezřele...

Sobota 2. července 2011 (Karlovy Vary / Dalovice – Radošov / Na Špici; 14,3 km):

Vstávali jsme opět brzy, již před osmou hodinou. Ze stanů nás jednak vyhánělo horko způsobené sluncem opírajícím se plnou intenzitou do celt a také vědomí, že na hřiště brzy naběhnou fotbalové týmy.

Nasnídali jsme se a pak postupně sbalili. Když jsme odjížděli, již se chvíli hrálo a nějaký místní Messi zrovna dal gól (míč se od něj odrazil do brány).

Auty jsme přešli do Dalovic, kde jsme vyložili část posádek a řidiči pak pokračovali do Radošova. Zde nechali auta a vrátili se zpět Martinovým. Již předtím ale odjela domů Pavla s Ondrou.

V půl dvanácté jsme vypluli na poslední plavbu této vody. Po odjezdu Pavly s Ondrou jsme měli nedostatek háčků, takže Martin, Pína a Helča singlovali. Ostatní kánoe měly posádky: Vilda – Štěpán, Katka – Kája, Věra – Natálka a Pavel – Pavlínka. Řeka pěkně tekla, takže jsme nemuseli nijak moc makat a brzy jsme byli na Hubertusu. Na místní peřejce bylo několik příjemných vlnek, které jsme si vychutnali a pak se odměnili obědem na zahrádce restaurace v penziónu Hubertus.

Objednali jsme si plněné knedlíky, plněné papriky a děti ovocné knedlíky. Zmatek vyvolal Pína, který si objednal „blbouny“ a když mu přinesli ovocné knedlíky, nechal je odnést a namísto toho se zmocnil Pavlových plněných knedlíků (uzeným masem se zelím a cibulkou). Pavel díky tomu musel hladovět, než se vše vysvětlilo a donesli mu novou porci.

Pína to ještě předtím okomentoval slovy: „Mám černé svědomí a plný žaludek,“ záhy však byl za svou nenasytnost spravedlivě potrestán. Když jsme vyplouvali z Hubertusu, překlopil se do řeky při nalézání do lodi.

Pokračovali jsme dál hezkým peřejnatým úsekem vedoucím lesnatou krajinou Slavkovského lesa. Pár kilometrů před cílem jsme zkodrcali kamenitý jez v Dubině a pak si ještě vychutnali pěkné peřejky u Kyselky. Sice bylo méně vody, ale i tak nám zpříjemnily plavbu. Jen Věra si málem prožila malé déjà vu. Těsně před koncem - u kempu Na Špici v Radošově - zůstala visel s Natálkou na kameni. Bylo to někde velmi blízko místa, kde se před deseti lety vycvakala. Tentokrát to ale holky ustály, takže se historie nakonec neopakovala. Ještě že platí ono známé „Necvakneš se dvakrát do stejné řeky.“

Plavbu jsme zakončili v staronovém vodáckém kempu Na Špici. Pavel a Vilda s Pínou ještě odvezli vrátit zbylé tři vypůjčené kánoe do nedalekých Vojkovic, kde bylo v kempu sběrné místo půjčovny Leština. Tím sběrným místem byla klec hlídaná nějakou babkou.

Po návratu do Radošova jsme naložili bagáž, vlastní lodě a zbytek posádek a společně přešli do karlovarských Dalovic. Zde jsme zakončili vodu stylově - v hospodě Pod mostem klobáskou, tlačenkou a řízky...

Co dodat na závěr? Snad jen to, že se tentokrát jednalo o mimořádně vydařenou akci. Bezesporu o jednu z nejlepších v posledních letech.